

UZNESENIE

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore **žalobcu Martina Baniara**, narodeného [REDAKOVANÉ], s trvalým pobytom [REDAKOVANÉ], 960 01 Zvolen, zastúpeného Združením na ochranu práv občana - AVES, so sídlom J. Poničana 9, 841 07 Bratislava, IČO: 50 252 151, proti **žalovanému Home Credit Slovakia, a.s.**, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, *o určenie, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu a o zaplatenie sumy 416,98 Eur s príslušenstvom*, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Csp/160/2017-71 zo dňa 18. januára 2018, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II., IV. a V. **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

O d ô v o d n e n i e

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinstančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy žalobcu vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy včlenenej do zmluvy o úvere č. 6212033899 uzavretej dňa 19. 12. 2012 (*I. výrok*), ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 416,98 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 13. 10. 2017 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (*II. výrok*), žalobu zamietol v časti žalovaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 416,98 Eur od 01. 06. 2017 do 12. 10. 2017 (*III. výrok*) a napokon žalobcovi priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 % (*IV. výrok*), súčasne vyslovil, že o výške trov konania rozhodne samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (*V. výrok*).

2. V odôvodnení rozsudku okresný súd v podstate uviedol čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný a následne rozsiahlo na stranách 6 až 11 citoval (odseky 17. až 42. odôvodnenia rozsudku) ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 4 písm. a) až q), ods. 5, ods. 6, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 457 a § 458 ods. 1 Občianskeho

zákonníka (ďalej len „OZ“), ďalej ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a) až y) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a napokon § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Po citácii právnych predpisov prvoinštančný súd skonštatoval, že mal preukázané medzi sporovými stranami uzavretie úverovej zmluvy č. 6212033899 zo dňa 19. 12. 2012, ktorá má charakter spotrebiteľský. Išlo o spotrebiteľský úver, ktorý bol žalobcovi poskytnutý vo výške 405,60 Eur na kúpu nábytku (vályandy). Poukázal na formulárový charakter zmluvy uvádzajúc, že žalovaný poskytol žalobcovi aj bezúčelový revolvingový úver s výškou kreditného limitu 810,- Eur, výškou mesačnej splátky 4 % z dlhovanej sumy, ročnou úrokovou sadzbou 26,28 %, s uvedením priemernej RPMN 26,70 %.

4. V nadväznosti na to uviedol, že v zmluve nie sú uvedené termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov, čo stačí pre posúdenie úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročného a bez poplatkov. Preto bol žalobca povinný zaplatiť žalovanému len toľko, koľko mu žalovaný poskytol a nevzniklo mu právo na zaplatenie úrokov a poplatkov. Suma, ktorá bola zaplatená nad rámec takto poskytnutého úveru je bezdôvodným obohatením sa na strane žalovaného a žalobca nebol povinný túto sumu platiť. Podľa žalobcu tento preplatok predstavuje 416,98 Eur, ale z predložených výpisov o transakciách na účte bolo preukázané čerpanie úveru vo výške 1.583,09 Eur a zaplatenie sumy 2.025,56 Eur, čo je rozdiel 442,47 Eur. Keďže bol viazaný podanou žalobou, nemohol zaviazat' žalovaného na zaplatenie vyššej sumy a preto vyhovel žalobe v rozsahu žalobcom požadovanej sumy 416,98 Eur. Žalobcovi s poukazom na § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. vzniklo aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania a pretože nepreukázal, že vyzval žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy, priznal mu právo na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému a v prevyšujúcej časti žalobu ohľadne úrokov z omeškania zamietol.

5. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobca preukázal právny záujem na určení, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy, lebo k zrážkam zo mzdy nedochádza iba na základe vydaného neodkladného opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/22/2017-17 zo dňa 29.5.2017 a ak by žalobca nebol úspešný v časti určenia, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy vyplývajúce z Dohody o zrážkach zo mzdy, zrážky by prebiehali naďalej, aj keď v skutočnosti žalobca žalovanému už nič nedlhuje. Prvoinštančný súd dodal, že vzhľadom na vyhovenie žalobe čo do prvého výroku rozsudku, postačovala táto skutočnosť pre rozhodnutie a preto nepovažoval za hospodárne zaoberať sa ďalšími skutočnosťami tvrdenými žalobcom alebo žalovaným o platnosti alebo neplatnosti uzavretej Dohody o zrážkach zo mzdy.

6. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, že priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške 100 % vychádzajúc z pomeru jeho úspechu vo veci.

7. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný, a to voči jeho I., II. a IV. výroku. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. napadnuté rozhodnutie zmeniť a priznať žalovanému náhradu trov konania.

8. V odvolaní po procesnej stránke vytýkal prvoinštančnému súdu nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku. Zdôraznil, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal jeho argumentáciou a preto je rozsudok predčasný, nedostatočne a neúplne odôvodnený, nespĺňajúci kritériá ust. § 220 ods. 2 CSP.

9. V ďalšej časti odvolania nesúhlasil s dôvodmi napadnutého rozsudku v tom smere, že poukazujúc na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 tvrdil, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala členenie splátok, pričom obsiahlo odkazujúc na judikatúru Súdneho dvora EÚ zdôrazňoval povinnosť vnútroštátneho súdu interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami, keď navyše už aj aktuálna slovenská právna úprava reflektuje nový vývoj rozhodovacej praxe, lebo zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 s účinnosťou od 01. 05. 2018 v rámci novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. vypustil slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ a slová „termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahradili slovami „frekvencia splátok“. To znamená, že predmetná zmluva obsahuje v zmysle tohto výkladu všetky náležitosti a nie je možné povedať, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

10. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/07, ktorý hovorí, že súd nie je viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia absolútne, ale môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť, atď..

11. Ohľadne záveru prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru polemizoval s tým, že ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy vyžadovalo kumulatívne splnenie dvoch predpokladov: 1. absencie stanovených náležitostí a 2. nedodržanie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko v danom prípade písomná forma zmluvy dodržaná bola, nebolo možné dôjsť k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vyslovil záver, že zmluva obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010.

12. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý vyjadril presvedčenie o nedôvodnosti podaného odvolania. Žiadal rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdiť ako vecne správne.

13. K určení, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy uviedol, že na súd sa obrátil potom, ako žalovaný žiadal jeho zamestnávateľa o výkon zrážok zo mzdy, a to na základe úverovej zmluvy, do ktorej bolo miniatúrnym, až nečitateľným písmom včlenené ustanovenie o dohode o zrážkach zo mzdy, kedy úverové podmienky nie sú súčasťou úverovej zmluvy, nestali sa jej obsahovou súčasťou. Žalovaný tak vyzval jeho zamestnávateľa na výkon zrážok zo mzdy napriek tomu, že neexistovala žiadna písomná zmluvná dohoda o možnosti výkonu zrážok zo mzdy, lebo nebola zachovaná písomná forma dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej absencia spočívala v tom, že jeho podpis ako dlžníka na danom zmluvnom ustanovení nebol daný. Citoval ust. § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 OZ a tiež poukázal na súdom prvej inštancie nariadené neodkladné opatrenie o povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu práva na zrážky z jeho mzdy a o povinnosti zamestnávateľa zdržať sa výkonu zrážok zo mzdy, ktoré uznesenie žalovaný nenapadol. Namietal tiež, že z odvolania nevyplýva, v čom napáda

nedostatočné a neúplné rozhodnutie súdu v prvej výrokovej vete, ktorou bolo určené, že žalovaný nemá právo na zrážky zo mzdy.

14. Žalobca k druhému výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť sumu 416,98 Eur s príslušenstvom uviedol, že hoci sa jednalo o revolvingový úver, a teda, ak aj žalovaný v čase uzavretia zmluvy nevedel kedy a v akej výške bude úver čerpaný, mal v zmluve uviesť RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere vychádzajúc z predpokladu, že dlžník bude hneď pri podpise čerpať úver vo výške kreditného limitu. V zmluve nie je uvedený údaj o RPMN úveru a tiež zmluva neobsahuje ani termín konečnej splatnosti úveru, podmienky upravujúce jeho čerpanie, adresu predávajúceho, kde môže ako spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zmluva neobsahuje všetky náležitosti určené ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Podpisom úverovej zmluvy mu bol poskytnutý revolvingový úver prostredníctvom kreditnej karty a prvé čerpanie uskutočnil prostredníctvom tejto karty v deň podpisu úverovej zmluvy, kedy uskutočnil nákup tovaru v sume 405,60 Eur, ktorý uhradil touto platobnou kartou. Z toho vyplýva, že kreditná karta bola v čase podpisu úverovej zmluvy už aktivovaná. Ak podľa tvrdenia žalovaného nedošlo u neho k bezdôvodnému obohateniu, lebo prijímal platby na základe uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s ďalej dohodnutými zmluvnými podmienkami, tak podľa neho sú zmluvné dojednania o úverovom limite 810,- Eur s výškou mesačnej splátky 4 % z dlžnej čiastky, pri ročnej úrokovej sadzbe 26,28 % a priemernej hodnote RPMN 26,7 % na kúpu tovaru (váľandy v hodnote 405,60 Eur) neurčité a nezrozumiteľné, v rozpore s dobrými mravmi, len v prospech veriteľa a je zneužívaná finančná negramotnosť spotrebiteľa, ktorý nevie reálne posúdiť účinky prijatia takýchto zmluvných podmienok, najmä do budúcnosti. Predmetom úverovej zmluvy bol bezúčelový revolvingový úver, hoci predajca, u ktorého financoval kúpu tovaru mal záujem predat' daný tovar, t. j. váľandu, a za týmto účelom dojednal so žalovaným možnosť financovania prostredníctvom účelového spotrebiteľského úveru, a teda nemohlo ísť v žiadnom prípade o bezúčelový revolvingový úver, ale o účelový úver na kúpu nábytku. Revolvingový úver v zmluve ako takej nie je upravený, zmluva odkazuje na úverové podmienky, tieto ale nemožno považovať za súčasť uzavretej zmluvy, preto nie je možné zistiť obsah zmluvy, ktorá nespĺňa predpísanú, zákonom vyžadovanú písomnú formu a túto nemožno zhojiť odkazom na úverové podmienky. V čase uzavretia zmluvy vyžadoval zákon o spotrebiteľských úveroch písomnú formu zmluvy pri zmluve o spotrebiteľskom úvere a táto nebola zo strany žalovaného dodržaná, lebo bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere len odkazom na úverové podmienky zmluvnými stranami nepodpísané, čo má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy vyplývajúcu z ust. § 40 ods. 1 OZ.

16. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Po preskúmaní spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok, pretože prvoinštančný súd nedostatočne zdôvodnil svoje rozhodnutie. Žalovaný opodstatnene namietal, že prvoinštančný súd sa

nevyrovnal s jeho argumentáciou, čo spôsobilo porušenie jeho práva na spravodlivý proces, pričom dôvodnou bola aj odvolacia argumentácia žalovaného spadajúca pod odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, *v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.*

19. Citované ustanovenie je procesnou garanciou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na spravodlivé súdne konanie totiž v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok. Za rozhodnutie naplňajúce toto právo možno pokladať potom iba súdne rozhodnutie obsahovo zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

20. K otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí (tak vo vzťahu k predtým účinnému ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré do 01. 07. 2016 upravovalo náležitosti odôvodnenia rozsudku, ako aj k aktuálne účinnému ust. § 220 ods. 2 CSP) existuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá v konečnom dôsledku nadväzuje na východiská definované Európskym súdom pre ľudské práva v rozhodnutiach týkajúcich sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jej spoločným menovateľom je v zásade jednoduchá téza: strana sporu (resp. účastník) má v rámci práva na spravodlivý súdny proces právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným právom a obranou proti takému uplatneniu (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 119/03, rozhodnutie ESLP vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 01. 1999, prípadne Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994, atď.).

21. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa pritom môže meniť v závislosti od povahy veci, lebo je len logické, že každá vec (spor) sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami a tomu sa musí prispôbiť aj odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd zastáva názor, že právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré snád i na menšom priestore, ale práve o to koncentrovanejšie ponúka v odôvodnení vysvetlenie všetkých relevantných argumentov strán a úvah súdu, ktoré viedli k určitému záveru majúcemu odraz vo výroku (výrokoch) rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu totiž nie kvantita odôvodnenia, jeho rozsah („počet strán“) ale jeho kvalita (teda obsahová stránka) je rozhodujúcim ukazovateľom pre posúdenie, či súdne rozhodnutie „jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany“.

22. Podľa odvolacieho súdu uvedené princípy súd prvej inštancie nerešpektoval. Odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje dostatok dôvodov, ktoré jasne a presvedčivo predstavujú vysvetlenie súdom prvej inštancie prijatého záveru o takmer plnej dôvodnosti žaloby. Odôvodnenie rozsudku nespĺňa parametre vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo síce obsahuje uvedenie čoho sa žalobca domáhal a na základe akých tvrdení a dôkazov, uvádza aj stanovisko a obranu žalovaného a tiež obsahuje aj zistenia a preukázané skutočnosti, nedáva ale žalovanému žiadnu odpoveď na jeho argumenty, ktorými sa bránil v písomnom vyjadrení k podanej žalobe.

23. Súd prvej inštancie vôbec neuviedol ako sa vysporiadal s dvoma najzásadnejšími momentmi, ktoré namietal žalovaný, a to, že v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016 nemusí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (a aká na úrok, dodáva odvolací súd). Po druhé, žalovaný namietal, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné kumulatívne splnenie dvoch podmienok: absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere a súčasne absencia niektorej zo zákonom stanovených náležitostí v ust. § 9 ods. 2 cit. zákona, pričom tvrdil, že v súdnej veci zmluva písomnú formu mala.

24. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, či navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako tak nie je nutné, aby na každý (aj na pre rozhodnutie bezvýznamný) argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd v súlade s uvedeným nepostupoval.

25. Preto už len z tohto dôvodu bolo nutné zrušiť v napadnutých výrokoch rozsudok prvoinštančného súdu, ktorý nevenoval pozornosť zásadným skutočnostiam obrany žalovaného, ktoré tento vyjadril v písomnom vyjadrení k žalobe, kde vyslovene okrem iného uviedol, že náležitosti úverovej zmluvy boli dodržané, vyžadovalo sa kumulatívne splnenie dvoch podmienok pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a rozklad splátok nie je dôvodom pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, v zmysle ktorého bolo potrebné vykladať dotknuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne v spore s tým, že svoju pozornosť zamiera na presvedčivé zdôvodnenie nového rozhodnutia, v ktorom sa v potrebnom rozsahu vysporiada so všetkými právne relevantnými námietkami oboch strán sporu. Okresný súd sa vyvaruje citácie množstva ustanovení, ktoré sa len okrajovo dotýkajú prejednávaného sporu (lebo to by potom bolo potrebné citovať aj napr. zákonné ustanovenia § 34 a nasl. OZ upravujúce právne úkony, medzi ktoré nepochybne predmetná zmluva patrí, čo je ale zbytočné) a uvedie len kľúčové zákonné ustanovenia, ktoré na zistený stav veci aplikoval. Jasne a stručne vysvetlí ich obsah a uvedie dôvody, prečo ich použil a prípadne akým spôsobom, jednoducho presvedčivo zdôvodní rozhodnutie v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby predovšetkým stranám a aj odvolaciemu súdu bolo vzhľadom na všetky právne

relevantné okolnosti zrejme, prečo rozhodol tak, ako rozhodol.

27. Vo vzťahu k ďalšiemu priebehu konania odvolací súd dodáva, že okresný súd správne poukázal (v 20. odseku odôvodnenia) na to, že existuje osobitné ustanovenie § 137 CSP, ale nijako konkrétnejšie už svoju úvahu potom nerozvil. Neuviedol či ide v prípade požadovaného určenia neexistencie práva žalovaného na zrážky zo mzdy žalobcu o žalobu podľa ust. § 137 písm. c) alebo § 137 písm. d) CSP. Z kontextu možno len vyvodit', že konštatujúc naliehavý právny záujem žalobcu podradil žalobu pod ust. § 137 písm. c) CSP (čo je ináč správne) a vychádzal ďalej logicky z toho, že ak v súvislosti s uzavretou zmluvou došlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného, nie je dôvod (t. j. nemá žalovaný právo), aby boli vykonávané zrážky zo mzdy žalobcu naďalej. Táto okresným súdom vyslovená spojitosť je správna, ale neobstojí v situácii, kedy okresný súd založil svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba na absencii štruktúry úverovej splátky v zmluve. Ako správne uvádzal žalovaný, v rozhodnutí Súdny dvor EÚ vo veci C-42/2015 uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, čo reflektovala následne aj vnútroštátna judikatúra (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018) a pod vplyvom toho legislatíva, kedy s účinnosťou od 01. 05. 2018 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods. 2 písm. i) vyžaduje, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená výška, počet a frekvencia splátok. Preto okresný súd vychádzajúc z tvrdení žalobcu musí posúdiť iné okolnosti (vrátane uvedených v odvolaní), ktoré by mali viesť k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a s tým spojenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V otázke tvrdeného kumulatívneho splnenia oboch zákonom stanovených podmienok v ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) odvolací súd dáva do pozornosti žalovanému práve ním spomínané rozhodnutie Ústavného súdu SR, podľa ktorého je pri výklade potrebné uprednostniť zmysel zákona a nie jeho doslovné znenie a teda výklad, ktorý podáva žalovaný v tejto otázke je absolútne nesprávny a prekonaný judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

28. Z týchto dôvodov odvolaciemu súdu preto neostala iná možnosť, ako rozsudok v napadnutých výrokoch I., II., IV. a V. podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (*III. výrok*) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2, 3 CSP).

30. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

31. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd i o náhrade trov celého, teda aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,*
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,*
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,*
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,*
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo*
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).*

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,*
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo*
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).*

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,*
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,*
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).*

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V Banskej Bystrici dňa 8. augusta 2019

JUDr. Peter Kvietok
predseda senátu

Mgr. Martin Štubniak
člen senátu (sudca spravodajca)

Mgr. Janka Benkovičová
členka senátu

JUDr. Janka Benkovičová nepodpísala vyhotovené rozhodnutie zaručeným elektronickým podpisom z dôvodu práceneschopnosti v deň expedovania v zmysle § 394 ods. 2 CSP.